

Знайте, що сонце України сходить на Донбасі!

Перша
газета
Лиманщини

ЗОРЯ

Видається з червня 1930 року.

№10 (13503)

П'ЯТНИЦЯ, 15 травня, 2026 року

ВАЖЛИВА ЗУСТРІЧ І КОРИСНА

Офіційно

Начальник Лиманської МВА О. В. Журавльов зі своєю командою провели важливу зустріч із ветеранами війни та родинами загиблих Захисників і Захисниць України.

До обговорення долучилися представники обласної влади, профільних служб, Пенсійного фонду, центру зайнятості, а також громадських організацій.

- Величезне спасибі кожному, хто знайшов можливість бути присутнім і долучитися до діалогу, - подякував О.В.Журавльов.

Говорили про конкретні та важливі питання: соціальний захист, пільги, адміністративні та пенсійні послуги, працевлаш-

тування, а також про вшанування пам'яті наших Героїв.

Особливо цінним було почути безпосередньо від ветеранів і родин, що їх турбує сьогодні. Всі озвучені питання зафіксовані та будуть опрацьовані відповідними службами.

Для нас принципово важливо не обмежуватися разовими заходами, а підтримувати постійний зв'язок із людьми, які найбільше постраждали

від війни. Дякую ветеранам — за службу і захист держави. Родинам — за силу, витримку і гідність. Роботу в цьому напрямку продовжуємо зазначив начальник Лиманської МВА.

**"Гаряча лінія" з питань реалізації державної ветеранської політики при управлінні соціального захисту населення Лиманської міської ради
Тел. 0660697229**

«БАБУСЮ, СІДАЙ!» ФАКТ

Історія евакуації 77-річної жительки селища СТАВКИ. Завдяки нинішнім технологіям та Інтернету всі спостерігали за спасінням нашої землячки.

77-річну Антоніну Хорунжу з прифронтового селища на Донеччині військові вивезли наземним роботом. Її помітили пілоти 60-ї окремої механізованої Інгuleцької бригади, коли жінка на двох палицях йшла розбитою обстрілами дорогою до Лиману. До останнього не хотіла покидати дім у селищі Ставки, аж поки його, як і все довкола, не розбомбили.

Вона йшла, падала та підіймалася. Дорога була вкрита вирвами та тілами, розповіла 77-річна Антоніна Хорунжа. У цей час її помітив український дрон. По той бік екрану військовослужбовці вирішили її евакуювати.

Кожен крок тоді давався нелегко, пригадала жінка. Всю силу та надію збирала до купи. «Три кроки пройду, п'ять кроків пройду і думаю: треба йти. Чіплялася за гілочку, за пеньок. А вітер такий, дощ і сніг. Думаю, коли я не виживу, буде мені погано, то я тут помру, то помру. Мені ж вже 77 років».

Її назустріч вирушив наземний роботизований комплекс. Щоб не налякати такою технікою, військові вкрили робота килимом та написали «Бабусю, сідай!» а я додала — на возик!

Цього робота жінка називає возиком, котрий завдяки вдячливим військовим хлопцям, навіть, примусив її вижити.

«Я упала у той возик і тики спросила, мені лягать, чи сідять. Там було підстелено. Ніхто нічого не сказав, ну я упала, упала на цю сторону і так і проїхала до Лиману».

Напівлежачи вона доїхала до точки евакуації. Далі її зустріли військові.

Згодом разом з рідними Антоніну Хорунжу евакуювали на Черкащину. Подряпини на руках та синці на обличчі досі нагадують про ту «дорогу спасіння» на Донеччині.

«Я хлопців бачила, спасибі їм, спасибі!» Дім для жінки та її родичів допоміг знайти черкаський підприємець та волонтер Руслан Мельник. Для них орендував будинок, допоміг із побутовою технікою.

«До мене звернулися хлопці з батальйону "Фатум", Павло Лазуренко. Повністю облаштували його, купили все необхідне для повного проживання тут. Будемо повністю опікуватися цією родиною», — розповів Руслан Мельник.

Земельну ділянку біля будинку родина вже засадила картоплею, допомогли сусіди, розповіла невістка Антоніни Максимівни — Лариса. У рідних Лиманських Ставках вони до останнього перехувалися від обстрілів у сусідському підвалі. А потім всі разом вирішили рятуватися.

Тепер Антоніна Максимівна з рідними разом.

Від редакції:

«Величезне спасибі особисто пілотам 60-ї окремої механізованої Інгuleцької бригади — ще раз спасибі величезне, що врятували нашу землячку».

ЖУРНАЛІСТИ ВАЖЛИВІ

На знак великої подяки за підтримку шведами української фронтової преси голова Національної спілки журналістів України **Сергій Антонович Томіленко** передав особливий подарунок — оформлений, як спеціальний музейний експонат - примірник фронтової газети «ЗОРЯ» з міста Лиман на Донеччині. Передає президенту Шведської медіабізнес-асоціації **Tidningsutgivarna (TU) Йохану Тауберту**.

Йохан запевнив, що цей примірник фронтової газети займе почесне місце в штабквартирі TU — потужного об'єднання медіабізнесу Швеції.

Дуже сподіваємося, що ця допомога триватиме і надалі.

PS. Редакція газети "Зоря" разом з нашими читачами щиро дякує шведським колегам і партнерам за таку важливу та потрібну на даний час підтримку.

Це надає можливість надалі працювати та надавати таку важливу інформацію, не залишати читачів прифронтових територій у інформаційному вакуумі. Шана вам та подяка. Також, висловлюємо вдячність Національній спілці журналістів України (НСЖУ, С.А. Томіленко), яка знаходить містки співпраці і підтримує нас. Разом ми сила!

На знімку: голова НСЖУ з президентом Шведської медіабізнес-асоціації TU

«Цей випуск газети підготовлено за фінансової підтримки Шведської асоціації медіавидавців **Tidningsutgivarna** для українських прифронтових медіа в межах ініціативи Національної спілки журналістів України «Frontline Press». This issue of the newspaper has been produced with financial support from the Swedish Media Publishers' Association **Tidningsutgivarna** for Ukrainian frontline media as part of the National Union of Journalists of Ukraine's 'Frontline Press' initiative.»

Офіційно
Ігри Нескорених

Керівник Офісу Президента України, генерал-лейтенант Кирило Буданов вручив державні нагороди членам національної збірної команди України на зустрічі зі спільнотою Ігор Нескорених в Україні. До заходу долучилася заступниця керівника Офісу Президента України Ірина Верещук.

Важливим під час зустрічі стало вручення державних нагород — орденів «За заслуги» III ступеня та «За мужність» III ступеня — ветеранам та ветеранкам, які представляють Україну у складі Національної збірної на міжнародних заходах Invictus

ДИКИЙ - НЕСКОРЕНИЙ

Games, демонструючи силу, витривалість і гідність українського ветеранського руху. Серед нагороджених був і наш, лиманець, ярівчанин Віктор ДИКИЙ, якому Кирило Буданов вручив орден «За заслуги» III ступеня, працівник Лиманської дистанції електропостачання Донецької залізниці та член виконавчого комітету Лиманської міської ради, який після важких поранень на війні не втратив силу духу, а навпаки став життєвим прикладом для багатьох земляків та побратимів. До речі, його син Денис грає за кievське «Динамо» U – 19 і попередньому матчі з ровісниками із донецького «Шахтаря» забив першим гол – красень.

Лиманці щиро сердно вітають Віктора Миколайовича з високою державною нагородою і завжди пам'ятатимуть його Нескореність, як на фронті, так

і у спорті. Ну, Денису, бажаємо всього найкращого у житті і футболі!
На знімку: Кирило Буданов вручає орден «За заслуги» III ступеня Віктору ДИКОМУ.

«Червоний Хрест»

Повідомляє ► ДОПОМОГА ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Український «Червоний Хрест у м. Лиман» продовжує допомагати евакуйованим мешканцям громади.

Волонтери надають речі першої необхідності, засоби гігієни, за потреби — одяг, а також першу допомогу та інформаційну підтримку.

Звернутися за допомогою можна за тел.:

+380504596621

(пн–пт з 9:00 до 15:00)

Український Червоний Хрест у м. Лиман поруч.

Слава Україні!

МОРСЬКИЙ БЕРЕТ – ЦЕ СВЯТЕ!

Лиманці завжди поважали і поважують людей, які були і є і будуть боротися за свою землю. Вони – творці нової Незалежної країни. Один із цих творців – наш земляк.

Більше того, захисник країни від ворогів. Це – **Олександр Вікторович САЄНКО.**

Саша із села Лозове Лиманської об'єднаної територіальної громади.

«ЗОРЯ» вже писала про нашого Героя. Про нього треба писати і будемо писати. Бо Олександр не тільки боець бригадиморської піхоти Берегової охорони, а він ще чудовий спортсмен, який збагачується

спортом психологічним розвантаженням після виконання службових завдань.

Олександр виступає на дуже серйозних змаганнях: Звитяга Нескорених, спортивне та бойове САМБО, Кросфіт та Дика гонка. На Кубку командувача Сухопутних Сил зі спортивного САМБО Олександр здобув «бронзу». А на турнірі з бойового САМБО на честь загиблих морських піхотинців, що відбувся у Києві, здобув «срібло».

Про Кросфіт це взагалі довго можна розповідати. Але перехідний Кубок командуючого Морською піхотою тримає у військовій частині.

Коротко про Діку Гонку. Це цікаві змагання, дуже схожі на смугу морського піхотинця, яка здається на право носіння берету. І там він завжди у п'ятірці серед найкращих команд Збройних Сил України.

Олександр Вікторович Саєнко нагороджений Головнокомандувачем Збройних Сил України почесним нагрудним знаком «Сталевий Хрест».

Від редакції «ЗОРЯ»: « Спасибі, що допомагав у проведенні «Естафети на День Примирення і Перемоги у Другій світовій війні» на Лиманщині. Дякую особисто.

ОЛЕКСАНДР ПАСІЧНИК

ПАСНОВИНИ

Асоціація ветеранів футболу України

Продовжуються матчі групового етапу чемпіонату України серед ветеранів - кому 55 років та старші.

Присвячений він пам'яті видатного вітчизняного футболіста та тренера Володимира Лозинського.

НАШ

«ЛОКОМОТИВ» - ДРУГИЙ

Всього на старт заявилися 23 команди з різних куточків країни. Серед них і «Локомотив» (м. Лиман, Донецька область).

«Локомотив» - це збірна Донецької залізниці. Грали за неї ветерани із Бахмута, Дружківки, Святогірська, Лиману. Олександр Бريدун та Сергій Синяк були у складі цієї команди і гідно виконали свої ігрові обов'язки.

Наш «Локомотив» переміг команду «Поділ» з рахунком 3:0, збірну Сумщини розстроив на 4:0. Але поступився полтавському «Спартак-ветеран» - 0:2. На жаль. Хоча гра була гідною, як для фаворитів.

У підсумку «Спартак – ветеран» набрав 9 очок, переміг збірну Сумщини, «Поділ», «Локомотив» (різниця м'ячів 8:1).

Наш «Локомотив» - другий - 6 очок (7:2).

«Поділ» - 3 очки (2:8).

Збірна Сумщини – 0 очок (0:6).

Величезне спасибі Сергію Синяку і Олександрю Бريدуну, які достойно зіграли у цьому етапі чемпіонату України.

Вітаємо полтавський «Спартак-ветеран» з виходом до цьогорічного фінального турніру!

НЕ ПРОБАЧИМО!

На Донеччині ідентифікували командира рф, який наказував вбивати цивільних під час штурму Шандриголого.

чувати мирних жителів під час атаки на село Шандриголове поблизу Лимана. Про це 6 травня повідомили в Офісі Генерального прокурора.

За даними слідства, прокурори Донецької обласної прокуратури заочно оголосили йому підозру у порушенні законів та звичаїв війни, поєднаному з умисним вбивством (ч. 2 ст. 438 КК України).

Йдеться про молодшого лейтенанта збройних сил рф — командира штурмового взводу штурмової роти мотострілецького батальйону 237-го танкового полку, котрий входить до складу 3-ї мотострілецької дивізії 20-ї армії московського військового округу.

Слідчі встановили, що 17 вересня 2025 року під час спроби захоплення Шандриголого він керував «зачисткою» житлового сектору, де переховувалися місцеві мешканці.

Це були цивільні — без зброї, які не становили жодної загрози. Попри це, командир наказав підлеглим вбивати всіх, кого вони виявлять у будинках. У радіоефірі він інструктував перевірити зброю, підготувати гранати та заходити до помешкань із готовністю «убити все живе», наголошуючи: «Убивати всіх без розбору... Все дома зачистить... всіх в расход!».

Виконуючи цей наказ, військові рф убили щонайменше одного місцевого жителя. Згодом, намагаючись приховати злочин, тіло загиблого сховали на території приватного домоволодіння.

На знімку: Російські військові стоять над тілом вбитого цивільного. Фото Офісу Генпрокурора

Українські правоохоронці встановили особу російського командира, який видавав накази зни-

СВІДЧЕННЯ ОЧЕВИДЦІВ ВІЙНИ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Спогади

БАТУРА Дарини,
жительки селища Ярова
Лиманської міської

**ЗЕРНО МУЗИЧНОГО
СЛОВА**

Записала:

ФОМЕНКО Тетяна Іванівна,
керівник художній міського
будинку культури селища
Ярова. Музикант, талан-
овитий керівник, наставник:
своє серце віддавав дітям.
Сторінка пам'яті, спогади
близької людини.

**територіальної громади - людини, яка пережила
окупацію.**

Фоменко Микола Іванович
- безсумнівно, був серцем куль-
турного буття Ярівської землі.
Його лінія життя, зовсім як на
долоні, була широкою та розгалу-
женою: змістовним наповненням
дотискає усі царини звичайно-
го сільського повсякдення. Але,
звичайною цю людину назвати
не можна.

У Миколи Івановича, здається,
для кожного було призначене
зерно доброго слова, яке про-
стало у душах оточуючих з
життєдайною силою. До нього
завжди тягнулися діти, а молодь
та дорослі поважали і любили за
щирість, міцний дух, тактовність,
уміння конструктивно підходити
до вирішення проблем, а також за
навичку знаходити спільну мову
буквально з усіма.

Фоменко Микола Іванович на-
родився і виріс в Яровій - це се-
лище, котре лежить біля міста
Святогірськ серед невисоких
гір, лісів, річки, Лаври, - у само-
му серці Донеччини. Закінчив
Ярівської школу, потім навчався
у Криворізькому індустріальному
технікумі, далі продовжив нав-
чання у Криворізькому музич-
ному коледжі. У 1976 році одру-
жився з мою бабусею - Тетяною
Іванівною. Разом вони народили
та виховали доньку Олену - мою
маму. У 1981 році обійняв по-
саду директора у Ярівськоому
клубі, роком пізніше там поча-

ла працювати Тетяна Іванівна
- художнім керівником. Мико-
ла Іванович володів багатьма
інструментами, тож ним було
організовано розмаїття гуртків,
наприклад, з навчання вокалу,
гри на фортепіано, гітарі, бара-
банах тощо. Односельці згадують
його як виконавця власних пісень
на сільських культурних захо-
дах. Про батьківський дім, осінь,
кохану людину... Усі впізнавали
себе в тих рядках, разом з ним
і плакали, і усміхалися. Напро-
чуд м'який тембр голосу заспо-
коював; давав надію на мирне й
передбачуване життя; перекону-
вав у тому, що незалежно від віку
ми переживаємо ті самі почуття і
це нас об'єднує; доводив, що усі
навколо - взаємопов'язані, адже
люди мають вплив один на одно-
го навіть під час слухання музики.

Тетяна Іванівна з бібліотекарем
міського будинку культури
організували свята. Вони були
незмінними ведучими, без яких
неможливо уявити Новий рік,
Свято полуниці, День Перемо-
ги, День села. Жителі й гості
стікалися з усіх куточків нашої
місцевості, кількість глядачів
інколи перевищувала 500 осіб.
"Весело й динамічно" - так ха-
рактеризували ярівські заходи у
Лиманській газеті "Зоря". Добре
пам'ятаю ті часи, бо брала участь
у художній самодіяльності клубу.
Разом з подругами об'єдналися
у тріо "Хохотушки", співали на
концертах і фестивалях не тільки
вдома, а й по всій Лиманщині.

У вільну від роботи хвили-
ну мої дідусь та бабуся любили
ходити за грибами, займалися

огородніми справами, збирали
молоду соснову шишку та готува-
ли з неї цілюще варення. Рецепт
згаданого конфітуру увійшов до
нематеріальної культурної спад-
щини Донеччини. Також Микола
Іванович дуже любив квіти: біля
свого будинку "викохав" високі
клумби з розами, півоніями,
сальвіями, петуніями, ліліями.
А коло клубу садив дерева - щоб
глядачі у спекотну літню пору на-
солоджувалися тінню. На жаль,
війна не дала нам змоги побачи-
ти результат праці його рук - на-
садження знищені КАБаами, клуб
стоїть потрощений та сірий, наче
обличчя мерця, і лише "порожній
очі" вікон й "перекошені уста" две-
рей нагадують про те, які щасливі
ми тоді були, як багато співали
про мир, добробут та сім'ю. А за-
раз не співаємо зовсім, бо в очах
усе розпливається. Чи виплачемо
ми свої сльози до кінця життя?
Чи залишимо їх у спадок дітям?

Ярову окупували 1 червня
2022 року. Було психологічно
і фізично важко, харчувалися
тим, що мали у погребі (підвалі):
мариновані овочі, картопля,
компоти. Воду брали із старо-
го колодязя. Дідусь та бабуся
ділилися їжею з тими, хто також
залишився захищати своє май-
но від розкрадання, у перервах
між обстрілами навідувалися
до сусідів, перевіряли, чи усі за-
лишилися живими, довелось й
хоронити близьких під ударами
ворожих ракет. Власними сила-
ми лагодили ушкоджені ділянки,
так, як могли, і так, як дозволяли
обставини. Коли 15 вересня 2022
року повернулися наші військові,

з'явився доступ до гуманітарної
допомоги: видавали сухі про-
дукти, консерви, хімію, предме-
ти особистої гігієни, одяг, ліки.
Діти отримували солодощі та
канцелярію.

Під час повномасштабно-
го вторгнення та окупації
Фоменківський будинок серйозно
пошкодили, авто декілька разів
розбирали та крали з нього зап-
частини, домашню улюблени-
цю та берегиню дому - азіатську
вівчарку Бару - застрелили.
Ці втрати сильно похитнули
здоров'я Миколи Івановича, тому
після звільнення нашої території
від загарбників родина прийняла
рішення евакуюватися у Польщу.
Ми з мамою лікували його серце,
бо раніше він нерідко скаржився
на біль у грудній клітині. У 2023
році подружжя повернулося до-
дому - відновлювати домівку, за-
йтися музикою з дітьми, далі
працювати і допомагати одно-
сельцям. У 2024 році, весною,
дідусь почав слабо себе почува-
ти і потребував госпіталізації в
Слов'янську. Знову лікували сер-
це. Тоді ми не знали, що настали
останні тижні перебування з ним
і відлік почався. Вже у Харкові
лікарі нам повідомили, що рак
головного мозку з'явився і розви-
нувся так швидко, що ні препара-
ти, ні операція не змогли б його
врятувати.

Микола Іванович помер 22 трав-
ня, уночі, вдома, на свої іменини.
Ми були поряд із ним. Його
мама, яка пережила сина і свого
чоловіка, через стрес (постійні
обстріли та смерті близьких)
невдовзі також покинула нас.

Спогади

ВОЙТЕНКА Юрія Олександровича, жителя села Рубці
Лиманської територіальної громади

Записала:

**Директор Центру
культури і дозвілля
с. Рубці ШВЕЦЬ
Ольга Михайлівна**

Коли ми тікали від окупації,
не було часу думати чи збира-
тися. У сумки скидали все, що
встигали схопити, і поспіхом
виїхали 21 квітня 2022 року, з
села Рубці, після того, як нашу
вулицю Вишневу обстріляли.
Виїжджаючи, я всередині себе
знав: ми обов'язково поверне-
мося.

Я виїхав із сім'єю (дружиною
та донькою) до міста Павло-
град.

На квартирі, куди нам вдало-
ся дістатися, ми прожили май-
же два місяці. Потім пролунав
дзвінок - сказали, що в наш дім
хочуть заселитися окупанти.
Чекати більше не можна було.
Ми знайшли «зелений кори-
дор», збрали речі й поїхали
назад, додому, назустріч
невідомості.

Дорога була довгою й вис-
нажливою. Ми спали на холод-
них піддонах, їли їжу швид-
кого приготування, інколи
нас рятували волонтери, які
привозили домашні страви. У
кожному кілометрі був страх -
щоб окупанти не зупинили, не

скривдили, не зламали. Ми ба-
чили зруйновані міста й села,
спустошені вулиці - від побаче-
ного стисалося серце, а по тілу
побігли мурашки. Та, дякувати
Богу, ми доїхали.

Коли повернулися, наше село
було сіре, мов неживе. Тиша
тиснула, здавалося, ніби світ
про нас забув і ми залишилися
сам на сам із окупацією. Якби не
город, важко уявити, чим би ми
виживали. Земля тоді стала на-
шим порятунком.

Окупанти намагалися зламати
нас не лише зброєю, а й слова-
ми: переконували, що Україна

не повернеться, що ми нікому не
потрібні, намагалися відібрати
віру й посяти страх. Але їм це
не вдалося.

Минуло близько трьох місяців
- і прийшли наші хлопці. Той
день неможливо забути. Ми до-
помагали їм усім, чим могли,
підтримували одне одного, да-
вали людям заряджати телефо-
ни, ділилися Інтернетом. Що-
вечора збиралися із сусідами,
трималися разом.

Саме ця єдність, взаємна
підтримка й віра допомог-
ли нам вижити та вистояти у
найтемніші часи.

ЗАПИТУВАЛИ - МИ ВІДПОВІДАЄМО

Редакція продовжує отримувати запитання щодо повсякденного життя наших читачів. Журналісти надають офіційні відповіді від Лиманської міської виконавчої влади.

Офіційно НАГАДУЄМО! ВАЖЛИВА ІНФОРМАЦІЯ

- ✓ Евакуація: **099-438-20-84**
- ✓ При потребі звернутись до виконавчого комітету, відділів, управлінь Лиманської міської ради та організацій Лиманської міської територіальної громади можливо за номером телефону або електронною поштою:
- ✓ Виконавчий комітет Лиманської міської ради: **095-002-92-98; mail@krliman.gov.ua**
- ✓ Центр надання адміністративних послуг: **095-002-93-99; 066-357-89-92; snaplman@gmail.com**
- ✓ "Гаряча лінія" з питань запобігання та виявлення корупції: **050-244-00-18**
- ✓ Управління соціального захисту населення: **062-612-72-02; 062-612-72-03; 066-278-23-26; krlutzn@ukr.net**
- ✓ "Гаряча лінія" з питань реалізації державної ветеранської політики: **066-069-72-29**
- ✓ "Гаряча лінія" з питань підтримки ВПО: **099-431-01-48; 099-373-25-33**
- ✓ Пенсійний фонд: **080-040-08-70; 080-040-63-60; 080-040-63-70**
- ✓ Відділ державної реєстрації: **075-627-12-35**
- ✓ Архівний відділ: **066-357-89-92**
- ✓ Архів бюро технічної інвентаризації (БТІ): **095-002-93-99; 066-357-89-92**
- ✓ Слов'янське управління Краматорської філії Донецького обласного центру зайнятості (понеділок-п'ятниця з 9.00 до 18.00): **099-240-34-82**
- ✓ Відділ ЖКГ (зруйноване майно): **075-627-12-34; 050-952-44-90**
- ✓ КП «Лиманська СЄЗ»: **066-062-57-88; 095-220-70-10**
- ✓ КП «Лиманський «Зеленбуд»: **099-059-37-97**
- ✓ КНП «Лиманська центральна районна лікарня»: **066-903-18-36**
- ✓ Поліція: **066-153-49-33**

ВАЖЛИВА ІНФОРМАЦІЯ

для ЖИТЕЛІВ ГРОМАДИ

Повідомляємо, що за результатами роботи комісії складено акти дистанційного обстеження із висновком про знищення житлових будинків.

- Що це означає?**
- Якщо ваш будинок є у переліку — це офіційне підтвердження його знищення. Цей акт є підставою для отримання компенсації в межах державної програми «єВідновлення».
- Перелік адрес:**
- м. Лиман: вул. Студентська, 15; вул. Правди, 3; вул. Гасієва К., 20А; вул. Лейка Івана, 14; пров. Бригадний, 2; ст. Зелений «Яблуневий сад», 382, вул. Лісників, 7; вул. Симиренко, 7
 - с. Торське: вул. Північна, 28, 109; вул. Центральна, 12, 186, 226А; вул. Шкільна, 22; вул. Центральна, 194 ; вул. Ранкова, 25
 - сел. Дробишеве: вул. Горіхова, 75; вул. Миру, 45
 - сел. Зарічне: вул. Київська, 6, 30; вул. Гоголя, 9; вул. Перемоги, 14А
 - с. Зелена Долина: вул. Центральна, 52
 - с. Закітне: вул. Ємченко, 5.
 - сел. Новоселівка: вул. Лісна, 11
 - с. Терни: вул. Центральна, 49
 - с. Шандриголове: вул. Гутченка, 44
 - с. Ямполівка: вул. Дружби, 12
 - с. Коровій Яр: вул. Ветеранів, 10
 - с. Ямпіль: вул. Виноградна, 1

ДО УВАГИ БАТЬКІВ ДІТЕЙ

Управління соціального захисту населення Лиманської міської ради повідомляє важливу новину. За ініціативи Офісу Президента України та за участі громадської спілки Українська асоціація футболу стартує унікальний проєкт оздоровлення дітей з прифронтових територій — «Карпатська зміна»

ЛИМАНСЬКОЇ ГРОМАДИ!

Коли відбуватиметься?
 1 зміна: 25 травня – 14 червня
 2 зміна: 17 червня – 7 липня
 Локація: КП «Перлина Донеччини» (Карпати)

Що передбачає проєкт?
 Ментальне та фізичне відновлення дітей. Щоденні тренування з футболу. Робота з професійними інструкторами. Зустрічі з відомими гравцями збірної України.

Серед учасників — легенда українського футболу, президент УАФ Андрій Шевченко.

Хто може взяти участь?
 Діти з Донецької області, зокрема: діти військовослужбовців; працівників Національної поліції; СБУ; ДСНС; інші пільгові категорії

Тривалість зміни — 21 день.
 Учасникам забезпечується: трансфер; брендовий одяг; спортивна програма; цікаве дозвілля.

Як подати заявку?
 Звертайтеся до Управління соц.захисту населення Лиманської міської ради: **Тел. 095-610-13-83**

Важливо!

Якщо ваша адреса є у списку: перевірте наявність даних у застосунку «Дія» або зверніться до ЦНАП; підготуйте документи для подачі на компенсацію; у разі потреби — звернутися за консультацією до комісії: **075-627-12-34, 050-952-44-90**

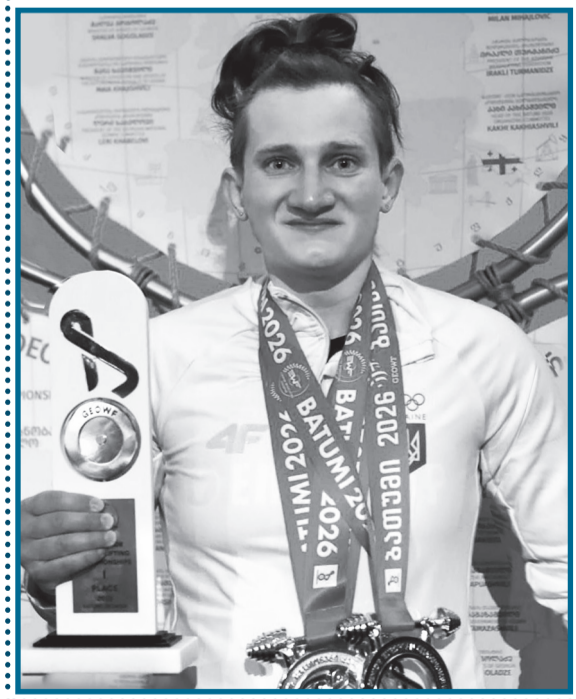
Робота над фіксацією збитків триває.

ЖИТЛОВІ ВАУЧЕРИ для ВПО: ПРИЙНЯТО ПОЗИТИВНЕ РІШЕННЯ

Відбулося чергове засідання комісії щодо надання допомоги для вирішення житлового питання внутрішньо переміщених осіб, які проживали на тимчасово окупованій території (відповідно до постанови КМУ №1176 від 22.09.2025).

Розглянуто 1 заяву від ВПО — учасника бойових дій. Прийнято позитивне рішення про надання житлового ваучера. Після затвердження розпорядженням начальника Лиманської МВА заявник отримає повідомлення у застосунку «Дія». Детальніше: **095-048-27-08**

ПАС новини ВАЖКА АТЛЕТИКА

ЗНАЙ НАШИХ! КАМІЛА - АБСОЛЮТНА!

У Батумі (Грузія) відбувся чемпіонат Європи з важкої атлетики – один із ключових етапів міжнародного сезону. На помості змагалися провідні спортсмени європейських країн, серед яких і були найсильніші спортсмени України.

У складі жіночої національної збірної команди країни виступила і наша лиманочка Каміла Конотоп, яка з успіхом закінчила міську гімназію і тренувалася у добрій і сильній за класом школі важкої атлетики «Колос», котру у свій час очолював Олексійович Рокочий.

А з Камілою займався Заслужений тренер України і майстер спорту з важкої атлетики Євген Олексійович Рокочий.

На європейському помості Каміла серед жінок у своїй ваговій категорії стала абсолютною чемпіонкою. У неї це четвертий

у кар'єрі титулу найкращої на континенті. 25-річна спортсменка у ваговій категорії 58 кілограмів не залишила ніяких шансів конкуренткам.

Конотоп не було рівних у ривку, поштовху та за сумою двоборства. З результатами 100 кг. (у ривку) і 121 кг. (у поштовху) + (сума двоборства) українка-лиманочка виборола три золота і звання абсолютної чемпіонки Європи.

До речі, національна жіноча збірна України стала кращою і найсильнішою на європейському континенті на чемпіонаті у Грузії.

Вітаємо тебе сонечко «Колоса» з гідним званням! Земляки тобою пишуться!

На знімку: абсолютна чемпіонка Європи з важкої атлетики Каміла Конотоп.